

[Poul Møller.]

der betydelige forhøjelser for andre grupper af befolkningen. I sine bestræbelser for at ajourføre skattesatserne på de små indkomster gør han det ringere for mellemindkomsterne, som ustandselig har måttet holde for med værneskat og tillægsindkomstskat, som aldrig har fået lettelser, når andre fik det, og som nu skal have forhøjelse, når andre lettes. Det er de samme persongrupper, som sidste år måtte se børnetilskuddet gå al kødets gang, de samme persongrupper, som fik tillægsindkomstskat og værneskat, de samme persongrupper, som aldrig har fået skattelettelse, og som nu skal have forhøjelse, for at andre kan få skattelettelse, og det er samtidig de persongrupper, som ligger over den hellige sygekassegrænse i vort samfund, som ikke kan få hjælp og ikke kan få den glæde af de sociale ordninger, de andre kan få.

Denne skattepolitik, som sætter borger op mod borger, er måske i overensstemmelse med den højtærede finansministers ansvarfølelse. Den er allenfalds i bedste overensstemmelse med socialdemokratiets program, hvor indkomstudjævningen er et mål i sig selv. Det eneste formål, jeg kan se med de ændringer, der her er foreslået, er at fortsætte indkomstudjævningen, og det må derfor ikke forbavse den høje regering, at de partier, der ikke mener, at indkomstudjævning i sig selv er et mål, ikke kan medvirke til gennemførelse af disse ændringer.

Forslagene står iøvrigt i skærende disharmoni til finansministerens egne udtalelser i aftes i Handels- og Kontoristforeningen, hvor han ifølge „Børsen“s referat udtalte — jeg beder om tilladelse til et ganske kort citat —:

„I øjeblikket hemmer beskatningen mange i deres lyst til at tjene mere.“

Thi i samme stund, som den højtærede finansminister kritiserer beskatningen på dette punkt: at den hemmer mange i deres lyst til at tjene mere, fremlægger han og behandler vi her et forslag, som forhøjer marginalskatten, som den er kaldt, altså den procent, der skal betales af den sidst tjente krone, for en række indkomster. For en forsørger i København uden børn, med en indtægt mellem 19 000 kr. og 20 000 kr., bliver skatten af den sidst tjente krone uden

kommuneskat 55½ pct., 55½ øre for hver tjent krone, med kommuneskat i København 68 pct. For en indtægt mellem 20 000 og 22 000 kr. stiger marginalbeskatningen til 61 pct. til staten og udligningsfonden og til 78 pct. inkl. kommuneskat.

Jeg ved ikke, om disse marginaler forskrækker ministeren; men de fremmer i hvert fald ikke lysten til at tjene mere.

For de jævne indkomster betyder ministerens forslag kraftigere og pludseligere stigninger end dem, vi har efter den nuværende skala. En selvangivet forsøgerindkomst i hovedstaden på 6 000 kr. skal aflevere 281 kr. til stat og udligningsfond; stiger indkomsten til 8 000 kr., skal der afgives 660 kr., og helt tosset bliver det mellem 10 000 kr. og 18 000 kr. — og det er ikke længere velhavere i vort land, der ligger på den indtægt. Stiger indkomsten fra 10 000 kr. til 12 000 kr., stiger skatten med 750 kr., stiger den fra 12 000 kr. til 14 000 kr., stiger skatten med 800 kr., stiger den fra 14 000 kr. til 16 000 kr., stiger skatten med 878 kr., og stiger den fra 16 000 kr. til 18 000 kr., stiger skatten med 1 085 kr.

Dette fremmer langt fra mellemstandens lyst til opsparing og til forøget arbejdsindkomst, og da det er disse to faktorer, vi samfundsmæssigt har brug for, strider det imod vort partis ansvarfølelse at gå med til den højtærede finansministers forhøjelser.

Den højtærede finansminister vil ajourføre den nedre skattegrænse i alle skatteforslag. Såvidt jeg kan skønne, er det netop denne grænse, der er den eneste i vor skatte-lovgivning, der er ajourført fra år til år. Denne nedre skattegrænse var, når hensyn tages til forsørgerfradraget, før krigen 2 100 kr., i 1949—50 2 000 kr., og den er i dag 3 800 kr. Ser man på skatteskalaens allerværeste indkomster, vil man, når statskat og udligningsskat lægges sammen, se, at en selvangivet indkomst på 4 000 kr. før krigen betalte 112 kr., i 1949—50 113 kr., men nu kun 42 kr. Det er altså netop på disse områder, hvor den højtærede minister vil ajourføre, at der har fundet en ajourføring sted. Ajourføringssynspunktet er jo iøvrigt langt fra gennemført for andre indkomstrin. Derved er mellemstandens levestandard stærkt forringet, og derfor er der grund for ministeren til under udvalgsbehandlingen